

HOOFDSTUK 1

Astrid

Een beetje zenuwachtig fiets ik naar de parfumeriezaak. Het is jaren geleden dat ik me voor mijn zus heb uitgegeven. Dat was ergens in onze tienerjaren en op de basisschool hebben we het heel vaak gedaan. Wat hebben we daar veel lol mee gehad. Maar nu is het heel serieus: het gaat om de baan van Carmen. Ik heb vergeten te vragen wat er is afgesproken over de eerste dag. Is er een personeelsingang of moet ik gewoon bij de winkel deur wachten tot die opengedaan wordt? Misschien heeft mevrouw Jager het niet tegen Carmen gezegd. Mijn zus heeft beschreven hoe de bedrijfsleidster eruitziet. Ze heeft kort, blond haar en draagt een niet alledaagse donkerpaarse bril. Bij de winkel zet ik mijn fiets in het rek en wacht tot de deur opengedaan wordt. Dat gebeurt even later en een sympathiek ogende vrouw steekt haar hand naar me uit en zegt: ‘Welkom, Carmen, kom verder.’

Ik volg haar de winkel in, terwijl mijn hart begint te bonken. De zenuwen beginnen op te spelen. Als alles maar goed zal gaan!

‘Sorry dat ik je vergat te zeggen dat je via de achteringang naar binnen kunt. Ik zal je laten zien waar die is.’

Via de winkel komen we in een gang en aan het eind daarvan is een deur. ‘Dat is de personeelsingang, die is makkelijk te vinden als je achterom komt. Je krijgt natuurlijk een sleutel van me. De kantine heb je al gezien.’

Mijn zenuwen komen wat tot bedaren en ik doe mijn best om alles te onthouden. Ik zie verschillende deuren maar er staat

niets op. Zo gauw ik de kans krijg, moet ik Carmen hierover appen.

‘Zoals ik al zei, is de maandagmorgen gereserveerd om de voorraden aan te vullen. Kom, we gaan het magazijn in, dat is naast de kantine.’

Mooi, dan hoef ik Carmen hier niet over te appen.

Even later ben ik druk aan het werk. Ik breng dozen naar de winkel en zoek waar ik de inhoud neer moet zetten. Mevrouw Jager laat me mijn gang gaan, zelf is ze met de administratie bezig. Ik vind het leuk werk, al die verschillende merken parfum en eau de toilette die door mijn handen gaan.

‘Carmen, kom je koffiedrinken?’

Het dringt niet direct tot me door dat mevrouw Jager het tegen mij heeft, zo verdiept ben ik in het werk.

‘Carmen!’ hoor ik weer.

Oeps, ik moet wel naar de naam van mijn zus luisteren. Ik sta op uit mijn gehurkte houding en zie een tevreden blik op het gezicht van de bedrijfsleidster.

‘Je hebt goed doorgewerkt, mar nu is het tijd voor pauze.’

Ik loop met mevrouw Jager mee naar de kantine en zie dat de ruimte die naam nauwelijks waardig is, zo klein is het vertrek. Maar het is wel heel gezellig en sfeervol ingericht. In het midden staat een tafel met vier gekleurde stoelen eromheen. Langs de muur een keukenblok met een koffieautomaat erop. De muren zijn zachtroze gesausd en er hangen twee kunstwerken.

‘Wat gezellig is het hier!’ roep ik enthousiast.

Mevrouw Jager lacht: ‘Dat zei je de vorige keer ook al, maar je hebt helemaal gelijk. Ik ben erg blij met deze ruimte.’

Oeps, dat ging nog maar net goed. Carmen is hier natuurlijk al geweest en houdt net als ik van kleur.

Ik mag wel op mijn woorden letten, stel je voor dat de bedrijfsleidster iets doorkrijgt.

Mevrouw Jager loopt naar de koffieautomaat terwijl ze vraagt: ‘Cappuccino, net als de vorige keer?’

‘Graag.’

Als we samen aan de gele tafel zitten, zegt ze: ‘Meestal zit je hier alleen, tenzij Wilma er is. Als het dan niet druk is, sta ik in de winkel en kunnen jullie samen pauzeren, dat is wel zo gezellig.’

O ja, Wilma, Carmen heeft het over haar gehad. Een parttime medewerkster die een paar dagdelen ...